ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΧΡΙΣΤΟΣ ΡΙΖΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ—ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΝΔΡ. ΜΙΧΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ 61α
ΤΗΛΕΦΩΝΑ:
Διεύθυνσις 32-02
Σύνταξις - Διαχείρισις 28-52

Η ΗΜΕΡΑ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΪΝΗ — ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ — ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΤΟΣ 21ον—ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 6.197
ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1965
Τιμή φύλλου Δραχ. 1,50

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

«Ἡμεῖς δὲ ἠλπίζομεν ὅτι...»

Τοῦ Ἀρχιμανδρίτου ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ Ι. ΚΟΤΣΩΝΗ Κοσμήτορος Θεολογ. Σχολῆς Θεσσαλονίκης καὶ Πρωθιερέως τῶν Βασιλικῶν Ἀνακτόρων

Ἡ χαρούμενη ἀπμόσφαιρα τῆς Ἀναστάσεως, ποὺ πάντοτε μὲ κάποιαν προσδοκίαν τὴν ἑτοιμάζομεν, συντελοῦντος ἴσως καὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ χειμὼν ἐτελείωσεν ὅτι ἔχουν ἀρχίσει αἱ γλυκεῖαι ἡμέραι τῆς Ἀνοίξεως καὶ ἀναμένονται αἱ μεσταὶ ἡμέραι τοῦ θέρους καὶ τῆς καρποφορίας, μᾶς παρασύρει εἰς κάποιαν αἰσιοδοξίαν καὶ ὑποθάλπει ἐντονώτερον τὰς ἐλπίδας. Παρέχεται ὅμως συντόμως ἡ ἑορταστικὴ διάθεσις καὶ ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ σύνηθες ἐπίπεδον τῆς πεζότητος. «Ἡμεῖς δὲ ἠλπίζομεν ὅτι» κάτι θὰ ἀλλάξῃ, κάποια σημαντικὴ στροφὴ θὰ σημειωθῇ τόσον εἰς τὰ ἀτομικά, ὅσον καὶ εἰς τὰ γενικώτερα ζητήματα...

Ὁ παγγυρισμὸς ὅμως τῆς Ἀναστάσεως ἂς μᾶς χρησιμεύσῃ ὡς ἀφορμὴ διὰ νὰ παρακολουθήσωμεν ἕνα ἄλλο παλιρροϊκὸν ρεῦμα ἐλπίδων καὶ ἀπογοητεύσεων, τὸ ὁποῖον ἠσθάνθησαν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὴν παροῦσαν γενεάν. Μετὰ τὸν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον μία διάχυτος ἐλπὶς εἶχεν ἀρχίσει νὰ γλυκοχαράζῃ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων, μὲ κύριον παράγοντα τὸν Χριστιανισμόν. Κατόπιν, δηλαδή, ἀπὸ τὴν ἐπὶ ἕνα καὶ πλέον αἰῶνα κυριαρχίαν τῶν ὑλιστικῶν ἀντιλήψεων καὶ τὴν προσπάθειαν πολλῶν, ὅπως ἐνταφιάσουν τὴν πίστιν μέσα στοὺς ψυχροὺς τοίχους τῶν ἐπιστημονικῶν ἐργαστηρίων, ἡ Ἀλήθεια εἶχε σπάσει τὰ τόσον ἐντέχνως χαλκευθέντα δεσμά της καὶ ὅπως ὁ Κύριος μετὰ τὴν Ἀγάπαν Του τοιουτοτρόπως καὶ αὐτή, εἶχεν ἐμφανισθῆ λαμπροτέρα καὶ πλέον ζωντανὴ παρὰ πρότερον. Ὁ Ὑλισμός, ἤδη ἀπὸ τῶν πρώτων δεκαετιῶν τοῦ αἰῶνος, εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ ὀχυρά του, ἐπιστήμονες δὲ παγκοσμίου κύρους τοῦ κατέφεραν συνεχῶς θανάσιμα πλήγματα. Τόσον δὲ ἐξοντωτικὰ ἦσαν τὰ πλήγματα αὐτὰ διὰ τὸν ὑλισμόν, ὥστε ἂν οὗτος δὲν εἶχε συνδεθῆ μὲ ὡρισμένην μαχητικὴν πολιτικὴν ἰδεολογίαν, οὐδεὶς μορφωμένος ἄνθρωπος θὰ ἐτόλμα σήμερα νὰ ἐμφανίζῃ τὸν ἑαυτόν του ὡς ὑλιστήν.

Τοιουτοτρόπως, ὁ Χριστιανισμὸς μετὰ τὸν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον ἐθριάμβευε καὶ πάλιν καὶ ἀνεπτέρωνε τὰς ἐλπίδας ὅλων ὅσοι ἀγαποῦν τὴν πατρίδα μας καὶ τὴν ἀνθρωπότητα, ὅτι αὐτὸς θὰ μᾶς ἐλύτρωνεν ἀπὸ τὴν πόσην δυστυχίαν καὶ ἀπὸ τὰ τόσα δεινά, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐμάστιζαν. Διότι «ἡμεῖς ἠλπίζομεν, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραήλ» (Λουκ. κδ', 21), τὸν νέον Ἰσραήλ, ὁ ὁποῖος δὲν γνωρίζει οὔτε ἐθνικὰ οὔτε ταξικὰ ἢ ἄλλα ὁρόσημα καὶ ἐμπόδια.

Τώρα, μετὰ τὰς στιγμιαίας ἀναπτερωθείσας ἐλπίδας μεταφερόμεθα εἰς τὴν ἰδίαν περίπου ψυχολογικὴν ἐκείνην κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο οἱ δύο Μαθηταὶ τοῦ Κυρίου, καθὼς κατὰ τὸ ἤρεμο δειλινὸ τῆς Ἀναστάσεως κατηυθύνοντο πρὸς Ἐμμαούς. Τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα εἶχαν προηγηθῆ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων, μὲ τὰ «ὡσαννὰ» τῆς ἡμέρας ἐκείνης «ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων» (Ματθ. κα', 16), τὰ βάϊα τῶν φοινίκων καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων καὶ ἡ ὅλη θριαμβευτικὴ ὑποδοχὴ τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὸν λαὸν τῶν Ἱεροσολύμων εἶχαν δώσει νέαν ἐλπίδα καὶ εἶχαν ὡθήσει πολλοὺς εἰς τὸ νὰ πιστεύσουν, ὅτι ὁ θρίαμβος τοῦ Κυρίου «ἐγγύς ἐστιν ἐπὶ θύραις» (Μάρκ. ιγ', 29). Ἀντὶ ὅμως τοῦ θριαμβευτικοῦ τέλους ἐπῆλθεν ἡ Σταύρωσις, ὁ θάνατος, ἡ ταφὴ «τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραήλ» καὶ τῶν ἐλπίδων τῶν Μαθητῶν καὶ τῶν ἄλλων ὀπαδῶν τοῦ Κυρίου. «Ἡμεῖς δὲ ἐλπίζομεν ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραήλ...», ἔλεγαν οἱ δύο ἀπογοητευμένοι ὁδοιπόροι τῆς Ἐμμαούς πρὸς τὸν Νικητὴν τοῦ Θανάτου καὶ τοῦ παντοειδοῦς καὶ παμφάγου Ἅδου, χωρὶς οὐδὲ πόρρωθεν νὰ διαισθάνωνται, ὅτι εἶχον ἐνώπιόν των ζωντανὴν καὶ κραυγάζουσαν τὴν πλήρη ἐπαληθευσιν τῶν ἐλπίδων των καὶ τὴν παταγώδη καὶ ὁλοκληρωτικὴν διάψευσιν τῆς ἀπογοητεύσεώς των. Ὁ θρίαμβος εἶχε συντελεσθῆ, μολονότι οὔτος δὲν εἶχεν ἀκολουθήσει τὴν διαδικασίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ ἐνόμιζαν ὡς τὴν μόνην ἐνδεδειγμένην καὶ κατάλληλον. Καὶ ἔρχεται ὁ ἤπιος καὶ πατρικὸς ἔλεγχος ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου: «Ὦ ἀνόητοι καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ... οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ;» (Λουκ. κδ', 25—26).

Ἐκεῖνοι, καὶ μαζὺ μὲ αὐτοὺς σχεδὸν τὸ σύνολον τῶν συμπατριωτῶν των ἐπερίμενον, ὅτι ὁ θρίαμβος τοῦ Κυρίου θὰ συνετελεῖτο περίπου ὡς ἑξῆς: Εἰς ὡρισμένην στιγμήν, ὁ Διδάσκαλος θὰ ἀπεκάλυπτε τὴν θείαν δύναμίν Του, θὰ ἐκάλει εἰς ἐπικουρίαν «λεγεῶνας ἀγγέλων» (Ματθ. κστ' 53), θὰ κατετρόπωνεν οὕτω τοὺς ἐχθρούς Του καὶ ἐχθροὺς τοῦ Ἰσραήλ, θὰ ὑπέτασσε πάντα τὰ ἔθνη ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν Του καὶ θριαμβευτὴς πλέον θὰ ἐγκαθίστατο εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὡς κοσμοκράτωρ, διοικῶν ἐκεῖθεν ὁλόκληρον τὴν οἰκουμένην. Αὐτὰ ἦσαν τὰ ἐθνικὰ ὄνειρα τῶν καλῶν Ἰσραηλιτῶν πατριωτῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὰ ὁποῖα οὗτοι εἶχαν ἀναμίξει μὲ θρησκευτικὰς ἀντιλήψεις καὶ μὲ τὰ ὁποῖα εἶχαν κατὰ τοιοῦτον τρόπον παραμορφώσει τὴν εἰκόνα τοῦ Μεσσίου, ὥστε νὰ ἔχῃ αὕτη καταντήσει πραγματικὰ ἀγνώριστος. Τόσον δὲ εἶχε καὶ ὁ περὶ τὸν Κύριον κύκλος τῶν ὀπαδῶν Του παρασυρθῆ ἀπὸ τὰς ἐθνικὰς αὐτὰς ὀνειροπολήσεις, ὥστε εἶχαν λησμονήσει τὰ περὶ τοῦ Μεσσίου προαγγελθέντα ὑπὸ τῶν προφητῶν, τὰ ὁποῖα ὁ Κύριος ἠναγκάσθη νὰ ὑπενθυμίσῃ εἰς τοὺς ἀπογοητευμένους Μαθητάς Του: «ἀρξάμενος ἀπὸ Μωϋσέως καὶ ἀπὸ πάντων τῶν ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς τὰ περὶ προφητῶν διηρμήνευσεν αὐτοῖς ἑαυτοῦ» (Λουκ. κδ', 27)...

Καὶ ἡμεῖς εὑρέθημεν εἰς τὴν ἰδίαν περίπου ψυχολογικὴν κατάστασιν μὲ τοὺς ἀπογοητευμένους Μαθητὰς τοῦ Κυρίου, διότι τὸν θρίαμβον τοῦ Χριστιανισμοῦ τὸν εἴχαμεν ἴσως φανταασθῆ συντελούμενον κατ' ἄλλον τρόπον. Ἐπιστεύσαμεν, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἀπετέλει τὴν λύσιν δι' ὅλα τὰ ἀτομικά, κοινωνικά, ἐθνικά, διεθνῆ καὶ παγκόσμια ζητήματα καὶ πιθανῶς νὰ ἐνομίζαμεν, ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι Του θὰ ἀπετέλουν τοὺς ρυθμιστὰς πάσης ἐκδηλώσεως ἐντὸς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἡ δὲ διδασκαλία Του ὅτι θὰ ἦτο εἰς τὴν προμετωπίδα πάσης ἀνθρωπίνης ἐκδηλώσεως. Πιθανῶς νὰ ἐπερημέναμεν τὴν ἐπιβολὴν τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν πλέον κραυγαλέαν καὶ ἐντυπωσιακήν. Πιθανῶς ἄλλοι νὰ ἠλπίζαν ἄλλα, τὸ βέβαιον πάντως εἶναι, ὅτι ὅλοι οἱ σκεπτόμενοι καὶ ἔχοντες κάπως εὐρυτέραν προοπτικὴν δὲν ἀνεμέναμεν τὴν παροῦσαν ἐξέλιξιν.

Μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ ὑλισμοῦ καὶ τὴν ἀναστήλωσιν τῆς πίστεως εἰς τὴν ὕπαρξιν τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν ὅλοι ἐπιστεύαμεν εἰς μίαν ραγδαίαν καὶ εἰς μίαν παγκόσμιον κλίμακα ἀποδοχὴν «χριστιανικῶν» ἀρχῶν καὶ τοῦ «χριστιανικοῦ» τρόπου ζωῆς. Ἀντ' αὐτοῦ ὅμως, μετὰ τὴν πάροδον τοῦ πρώτου ἐνθουσιασμοῦ, παρατηρεῖται μία ὕφεσις τῆς χριστιανικῆς δραστηριότητος καὶ μία κάμψις εἰς τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς διαθέτει τὰς κλεῖδας διὰ τὴν λύσιν ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων προβλημάτων. Ἡ ἐσωτερικὴ ἀφ' ἑτέρου κρίσις, τὴν ὁποίαν διέρχονται πολλαὶ Ἐκκλησίαι καὶ χριστιανικαὶ ὁμάδες, αἱ κραυγάζουσαι ἀτέλειαι πολλῶν ἐκ τῶν ἀκολουθούντων τὸν «χριστιανικὸν» τρόπον ζωῆς καὶ πολλὰ ἄλλα, ἐδημιούργησαν πολλὰ ἐρωτηματικὰ εἰς τὴν σκέψιν πολλῶν, οἱ ὁποῖοι ἔθεσαν ὑπὸ λεπτομερέστερον ἔλεγχον τὰς θεωρουμένας ὡς «χριστιανικὰς» ἀρχάς, πρῶτον, διὰ νὰ ἀποδειχθῆ ἐὰν εἶναι πραγματικῶς χριστιανικαί. Ὅλα αὐτὰ

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛΙΔΑ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

(Πίναξ τοῦ Γερμανοῦ ζωγράφου τοῦ 16ου αἰῶνος BARTHEL BRUYN (1493 —1555), ἀποκείμενος εἰς τὸ Μουσεῖον Κρακοβίας, ὁπόθεν ἀπωλέσθη κατὰ τὸν β' παγκόσμιον πόλεμον).

ΜΗΝΥΜΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

«Ἂς ἀναστηθῶμεν ἐκ τῶν ἔργων τοῦ θανάτου»

ΑΘΗΝΑΙ. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος ἀπηύθυνε τὸ ἀκόλουθον μήνυμα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα:

«Χαρᾶς πληροῦται ἀληθοῦς ὁ κόσμος τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν, διότι συνετελέσθη ἡ σωτήριος βουλὴ τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ. Ἀπαξ κατεστάθησαν αἱ διαφωνίαι σχέσεις μετὰ τοῦ Θείου Δημιουργοῦ, ὁ Παράδεισος ἠνέῳγται τοῖς ἀνθρώποις, ὁ θάνατος τεθανάτωται καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν.

Ἡ χαρὰ αὕτη, ὁ ὕμνος καὶ ἡ ἀγαλλίασις θὰ εἶναι πλήρης καὶ τελεία. Ἐὰν πιστεύσωμεν εἰς τὰ ὑπερφυῆ γεγονότα τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ἐπωφεληθῶμεν δὲ τούτων νὰ ἀναστώμεν ἐκ τῶν ἔργων τοῦ θανάτου καὶ ἀφοσιωθῶμεν εἰς τὰ θεοφιλῆ ἔργα, διὰ τῶν ὁποίων ἠλπίζομεν ὅτι θὰ συναντηθῶμεν μετὰ τοῦ Κυρίου καὶ θὰ ἀνέλθωμεν ὅπου τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον, τὸ καταυγάζον τοὺς ἐργαζομένους τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ.

Ἰδιαιτέρως δὲ ἡμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους Ἕλληνας ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου εἶναι εὐφροσυνος καὶ σωτήριος εὐκαιρία νὰ ἀναπολήσωμεν τὸ ἱστορικὸν παρελθὸν καὶ τὰς μυριονέκρους ἐθνικὰς περιπετείας ἐκ πασῶν τῶν ὁποίων ἔσωσεν ἡμᾶς ὁ πατήσας διὰ τῆς ἀναστάσεώς του Κύριος τὸν θάνατον, ὁ νεκρώσας τὸν τύραννον καὶ τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν τῷ πιστῷ ἡμῶν ἔθνει δωρησάμενος».

Καταλήγων ὁ ἀρχιεπίσκοπος λέγει τὰ ἑξῆς: «Πρὸς τῇ χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει ὅμως ἂς ἀποβλέψωμεν προσέτι εἰς τὸ μέλλον. Ἡ σύγχρονος πάλη ἡμῶν δὲν εἶναι σήμερον πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος "Ἂς εἴμεθα πάντοτε ὡπλισμένοι μὲ τὰ ἀκαταμάχητα ὅπλα τῆς πίστεως εἰς τὸν ἀναστάντα καὶ ἂς ὑμνῶμεν καὶ ἂς λατρεύωμεν αὐτόν, ἵνα ἡ εὐλογία αὐτοῦ καὶ τὸ ἔλεος εἴη μεθ' ἡμῶν».

Τὴν Μ. Παρασκευὴ κομμουνισταὶ ἔγραφαν συνθήματα στὸ δρόμο

Ἄγνωστοι ἀνέγραψαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς χθεσινῆς νυκτὸς εἰς διάφορα κεντρικὰ σημεῖα τῆς πόλεως καὶ ἐπὶ τῆς ἀσφάλτου κομμουνιστικῆς προπαγάνδας συνθήματα, ὡς «Εἰρήνη, Ἀμνηστεία, Δικαιοσύνη», «Ἰμπεριαλιστὲς ἔξω ἀπὸ τὸ Βιετνάμ», κ.ἄ. τὰ ὁποῖα ἀπηλείφθησαν τὴν πρωΐαν ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας.

Πασχαλιναὶ εὐχαὶ τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου

Ἐκ μέρους τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Πατρῶν ἀπεστάλησαν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα εὐχητήρια τηλεγραφήματα εἰς τοὺς κ.κ. Πρόεδρον Κυβερνήσεως, Ἀνδρ. Παπανδρέου, Γεν. Γραμματέα τῆς ΓΣΕΕ κ. ἄ.

Κατὰ τοῦ «κατευνασμοῦ» εἰς τὸ Βιετνὰμ αἱ Η.Π.Α.

ΧΘΕΣ 100 ΤΟΝΝΟΙ ΒΟΜΒΩΝ

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ράσκ εἰς δηλώσεις του προορίζομένας διὰ τὴν ἀμερικανικὴν ἑταιρείαν Διεθνοῦς Δικαίου ἤσκησε κριτικὴν κατὰ τῆς «μωροπιστίας ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι καλοῦν τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας νὰ παύσουν τὰς ἀπὸ ἀέρος ἐπιθέσεις ἐναντίον τοῦ βορείου Βιετνάμ καὶ νὰ ἀποσυρθοῦν ἐκ τῆς νοτιοανατολικῆς Ἀσίας».

Ὁ κ. Ράσκ παρωμοίασε τὰς σχετικὰς προτάσεις μὲ ἐκείνας τοῦ «κατευνασμοῦ», αἱ ὁποῖαι διετυποῦντο ὑπὸ ὡρισμένων κύκλων ὡς πολιτικὴ ἔναντι τῶν δυνάμεων τοῦ Ἄξονος πρὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου. «Ἅπαξ ἔτι ἀκοῦμεν— ἐτόνισεν ὁ Ἀμερικανὸς διπλωμάτης — ἐκφραζομένας ἀπόψεις, ἀναλόγους ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ὑπεχρέωσαν τοὺς ἀνθρώπους τῆς γενεάς μου νὰ πληρώσουν ἓν τρομακτικὸν τίμημα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, μᾶς λέγουν ὅτι ἡ νοτιοανατολικὴ Ἀσία εὑρίσκεται μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς, ἀλλὰ ἀπομεμακρυσμέναι ἦσαν καὶ τότε ἡ Μαντζουρία καὶ ἡ Αἰθιοπία».

[illegible]

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

«Τελειωτικὴ ἀπάντησις» τοῦ Δημάρχου κ. Θ. ΑΝΝΙΝΟΥ

Ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ Δημάρχου κ. Θ. Ἀννίνου ἀνακοινοῦνται τὰ κάτωθι:

«Κατὰ συνήθειάν της, πλέον, ἡ παλαιὰ Δημοτικὴ Ἀρχή, ἀντὶ ἀπαντήσεως διὰ συγκεκριμένων στοιχείων εἰς συγκεκριμένας καταγγελίας, γράφει λέξεις ἀκατα λήπτους ἢ ἐκτὸς θέματος.

Συμπληροῦμεν τὰ στοιχεῖα ἅτινα παρεδώσαμεν προχθὲς εἰς τοὺς συνδημότας καὶ δι' ὧν ἀποδεικνύεται τὸ πῶς ὁδηγεῖται εἰς ΤΑΦΗΝ τὸ θέμα τῶν στοῶν.

1. Ἀπόσπασμα ἀπὸ ἐπιστολὴν τοῦ κ. Λιβαθηνοῦ ἀπὸ 25.6.64 πρὸς τὸν ἀπελθόντα: «... Διετύπωσα ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως ὡρισμένως τινας λόγους, ΑΛΛ' Ο ΧΡΟΝΟΣ ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΑΠΤΥΞΩ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΙΔΙΑ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ...»

2. Κατὰ τὸν Κανονισμὸν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, αἰτῶν ὀφείλει νὰ παρακολουθῇ τὴν αἴτησιν καὶ νὰ παρέχῃ εἴτε ζητούμενος ΕΙΤΕ ΑΥΤΕΠΑΓΓΕΛΤΩΣ ὅλα τὰ χρήσιμα στοιχεῖα, ἀποδείξεις καὶ πληροφορίας πρὸς τὸν Εἰσηγητὴν τῆς ὑποθέσεως.

Ἐν προκειμένῳ ὁ αἰτῶν Δῆμος ὤφειλε νὰ θέσῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ εἰσηγητοῦ ΟΛΑ ΤΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑ.

Ἀντ' αὐτοῦ, ἡ ἀπελθοῦσα Δημοτικὴ ἀρχὴ πληροφορεῖ μὲ τὴν χθεσινὴν ἀνακοίνωσίν της τοὺς συνδημότας ὅτι ὁ πλήρης φάκελλος εὑρίσκεται ΕΙΣΕΤΙ εἰς χεῖρας τοῦ ὑπὸ ταύτης ὁρισθέντος δικηγόρου καὶ οὐχὶ εἰς χεῖρας τοῦ Εἰσηγητοῦ.

Δι' ὃ καὶ ὁ Εἰσηγητὴς ἀνέβαλε τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως. Αὐτὸ εἶναι τὸ δῶρον τῆς ἀπελθούσης Δημοτικῆς ἀρχῆς πρὸς τοὺς συνδημότας.

Λυπούμεθα, διότι ὑποχρεούμεθα νὰ ὑπενθυμίσωμεν — ἐφ' ὅσον ὡμιλήσαμεν περὶ ταφῆς— τὸ τεράστιον ἄνοιγμα τοῦ προϋπολογισμοῦ δημιουργηθὲν δι' ἔξοδα ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΗΣ κινήσεως, τὸ δάνειον ΦΙΑΣΚΟ τῶν 15 ἑκατομμυρίων δραχ χρησιμοποιηθὲν διὰ τὴν αὐτὴν προεκλογικὴν κίνησιν. Καὶ εἰς αὐτὰ τὰ θέματα ἠρωτήθη καὶ ΚΑΤΗΓΟΡΗΘΗ μὲ στοιχεῖα καὶ ἀριθμοὺς καὶ ἀπήντησεν μὲ λέξεις διὰ νὰ καλυφθῇ ἢ νὰ κρυφθῇ ἀνάμεσά των.

Ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦ λεξιλογίου καὶ τῶν οἰωνεῖ ὕβρεων δι' ὧν διανθίζει τὰς ἀνακοινώσεις της ἡ προηγουμένη δημοτικὴ ἀρχὴ διὰ νὰ μὴ τῆς ὑπενθυμίσωμεν τὴν θεωρίαν της περὶ «ἀρχοντιᾶς»! τῆς λέγομεν: «Τὸ πολὺ τῆς λύπης εἰς ἀφροσύνην ἄγει».

ΑΝΤΑΠΑΝΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΚΑΛΕΙ Ο κ. Ν. ΒΕΤΣΟΣ

«Ἂς παρουσιάσῃ ἐὰν ἔπραξε ΤΙΠΟΤΕ ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ»

Ὁ τέως δήμαρχος κ. Νικ. Βέτσος, ὑπ' ὄψει τοῦ ὁποίου ἐπέθη ἡ ἀνωτέρω ἀνακοίνωσις τοῦ δημάρχου κ. Ἀννίνου, ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς:

«Ἡ νῦν δημοτικὴ ἀρχή, προελθοῦσα ἐκ τῶν γνωστῶν συναλλαγῶν, τῶν ὁποίων πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε νὰ μετενόησαν οἱ ὑπεύθυνοι, βλέποντες εἰς ποίαν κακὴν τύχην ὡδήγησαν τὴν πόλιν—λέγει ὅτι τὸ ζήτημα τῶν στοῶν «ὁδηγεῖται εἰς ταφήν».

Ἐὰν τοῦτο εἶναι ἀληθές, ποῖος εἶναι ὁ νεκροθάπτης;

Περὶ αὐτοῦ ὁμιλοῦν τὰ γεγονότα.

1. Δίδει εἰς τὴν δημοσιότητα ἡ νῦν δημοτικὴ ἀρχὴ περικοπὴν τῆς ἀπὸ 25)6)64 ἐπιστολῆς τοῦ δικηγόρου κ. Λιβαθηνοῦ. Τὴν προκαλοῦμεν νὰ δημοσιεύσῃ ὁλόκληρον τὸ κείμενον, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν τοιαύτην τῆς 5)3)1965. Ἀλλὰ δὲν τολμᾶ.

2. Λέγει ἐπίσης ὅτι, κατὰ τὸν κανονισμὸν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας «ὁ αἰτῶν δηλαδὴ ὁ Δῆμος, ὀφείλει νὰ παρακολουθῇ τὴν αἴτησιν» κλπ. Καὶ ἐρωτᾶται; Τί ἔπραξεν ἡ σημερινὴ δημοτικὴ ἀρχὴ ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεώς της, ἀρχὰς Σεπτεμβρίου 1964, μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς συζητήσεως, τῆς ἀπὸ ἡμᾶς ἀσκηθείσης προσφυγῆς εἰς τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας (12 Μαρτίου 1965), ἤτοι ἐπὶ ἑξήμισυ ὁλοκλήρους μῆνας; ΤΙΠΟΤΕ!

3. Ἀκόμη— λέγει, μὲ τὰς ἰδικάς της λέξεις— ὅτι «ὁ αἰτῶν Δῆμος ὤφειλε νὰ θέσῃ ὑπ' ὄψει τοῦ εἰσηγητοῦ, ὅλα τὰ χρήσιμα στοιχεῖα καὶ ἔγγραφα». Καὶ ἐρωτᾶται καὶ πάλιν: Ποῖα στοιχεῖα καὶ ποῖα ἔγγραφα, ἡ «ὁλοφυρομένη» διὰ τὴν ταφήν, σημερινὴ δημοτικὴ ἀρχή, μέχρι σήμερον ἔθεσεν ὑπ' ὄψει τοῦ εἰσηγητοῦ; ΚΑΝΕΝΑ!

4. Πράγματι, ὅλα τὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα ἡμεῖς συνελέξαμεν, ἐξακολουθοῦν νὰ εὑρίσκωνται εἰσέτι εἰς χεῖρας τοῦ δικηγόρου τὸν ὁποῖον ἡμεῖς εἴχομεν ὁρίσει. Καὶ ἐρωτᾶται ἐπίσης: Διατὶ συμβαίνει τοῦτο; Ὁ ἰδικός μας δικηγόρος, ἐζήτει κατ' ἐπανάληψιν ἐπαφὴν μὲ τὸν νέον πληρεξούσιον, τῆς νῦν δημοτικῆς ἀρχῆς, ἐν ὄψει τῆς συζητήσεως τῆς προσφυγῆς εἰς τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας. Ἠναγκάσθη νὰ ἀπευθύνῃ καὶ τὴν ἀπὸ 5 Μαρτίου ἐ. ἔ. ἐπιστολὴν ζητῶν ἀπεγνωσμένως νὰ ἐμφανισθῇ ὁ νέος πληρεξούσιος τοῦ Δήμου διὰ νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸν φάκελλον καὶ τὸν ἐνημερώσῃ σχετικῶς. Καὶ ἐρωτᾶται; Ἐνεφανίσθη; ΟΧΙ!

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛΙΔΑ

Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ: Ὑπάρχει ὁμοφωνία τῆς κυβερνήσεως

«ΚΟΙΝΟΣ ΤΙΤΛΟΣ - ΚΟΙΝΗ ΕΥΘΥΝΗ»

ΑΘΗΝΑΙ. Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Γ. Παπανδρέου ἀναφερόμενος εἰς συνέντευξιν τοῦ ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν κ. Μητσοτάκη, ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς:

«Ὅσα λέγει ὁ κ. Μητσοτάκης, ἀποτελοῦν ἐπιβεβαίωσιν τῆς γραμμῆς τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ ἡ Ἕνωσις Κέντρου. Τόσον ἡ ἐθνική, καθὼς καὶ ἡ οἰκονομικὴ πολιτικὴ δὲν εἶναι προσωπικὴ πολιτική. Εἶναι συλλογικὴ κυβερνητικὴ πολιτική. Ἀποτελεῖ, ἑπομένως, καὶ κοινὸν τίτλον καὶ κοινὴν εὐθύνην.

Ἐπιθυμῶ ἐπίσης ὡς πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως νὰ βεβαιώσω, ὅτι κατὰ τὸ τελευταῖον ὑπουργικὸν συμβούλιον οὐδεμία ἀπολύτως ἐξεδηλώθη παραλλαγὴ γνώμης. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως ἐμείναμεν σύμφωνοι εἰς τὴν χαραγμένην γραμμὴν πορείας ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ θέματος».

ΑΝΔΡ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ: Γνησία ἑρμηνεία κυβερν. πολιτικῆς

ΑΘΗΝΑΙ. Ὁ κ. Ἀνδρέας Παπανδρέου, ἐρωτηθεὶς διὰ τὰ ἀναφερόμενα εἰς αὐτὸν εἰς τὴν συνέντευξιν τοῦ κ. Μητσοτάκη, εἶπεν ὅτι ἡ ὁμιλία του εἰς τὴν Λάρισαν ἀποτελεῖ γνησίαν καὶ σαφῆ ἑρμηνείαν τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς τῆς Ἑνώσεως Κέντρου, ὅπως ἔχει προσδιορισθῆ μὲ τὰς προγραμματικὰς δηλώσεις τῆς κυβερνήσεως.

Τὶ ὑπεστήριξεν ὁ κ. Κ. ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ. Ὁ ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν κ. Μητσοτάκης διὰ συνεντεύξεώς του εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἀλλαγὴ» τοῦ Ἡρακλείου Κρήτης ἀναπτύσσει τὰς ἀπόψεις του ἐπὶ ὡρισμένων καιρίων οἰκονομικῶν καὶ πολιτικῶν προβλημάτων.

Εἰδικώτερον ὁ κ. Μητσοτάκης:

1. Ἀποκρούει πᾶσαν νόθευσιν τῆς γραμμῆς τῆς ἀληθοῦς δημοκρατίας καὶ πᾶσαν παρέκκλισιν τῆς Ἑνώσεως Κέντρου εἴτε πρὸς κεντροδεξιάν, εἴτε πρὸς κεντροαριστεράν.

2. Διακηρύσσει ὅ